



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

*Min barndom
i
København og senere på Vejre i Smålandsfarvandet.
Selvbiografi 1. del*



Bare mig!

Jeg blev født mandag den 8. oktober 1945 i København.

Og døbt i Absalon Kirke, Garnisons Sogn.

Det var før tv, transistorradioer, rejsegrammofoner, PlayStation, computere og alt hvad der tilhøre den, mobiltelefoner, elpiskere, stoveblender og el- kødhakkere, ja jeg kunne blive ved. Hvad angår skibe havde vi ikke Decca, vhf radio, bærbare radioer, gyrokompas, selvstyrer, AIS og GPS systemer og patentluger. Radaren var lige opfundet, men kun til militær brug og så havde vi ikke været på månen

Er der så noget at sige ti/ hvis man har haft lidt svært ved at følge med tiden?

Sikkert som alle andre, husker jeg intet fra min fødsel. Det første jeg husker var en fisketur sammen med min far. Vi var gået ud på isen på Øresund, der huggede min far hul på isen og pilkede torsk, jeg husker ikke om vi fangede noget, det var vinteren 1947, det er jeg fik en lillebror om sommeren.



Jens Erik.



Absalon Kirke, Sønder Boulevard 73, København.



Kirkeskibet i Absalon Kirken var en tremastet skonnert, bygget af fhv. skibsbygger Gorm Clausen, Marstal, som model af »Yrsa« af Marstal, som Clausen havde bygget 1902.

Kirken lukkede med lukkegudstjeneste den 1. juni 2014. Absalon Kirke lå i Absalon Sogn Københavns Kommune, på Sønder Boulevard, Vesterbro. Sognet blev slået sammen med Enghave Sogn og bygningerne blev solgt til privat køber. I dag er der åbnet et moderne folkehus i bygningerne, ved navn Absalon.

Det jeg desværre husker allerbedst var at jeg havde astma og tit ikke kunne få luft, det var frygtelig. Man havde dengang kun et middel til at lindre det, men det var farligt og man måtte ikke få for meget. Midlet hed adrenalin og det blev hældt ned i en "tingest" de kaldte for en Hekto-spray



Hekto-spray

Den førstøvede adrenalinet ved at man trykke på gummibolden og det skulle jeg så indånde. Det hjalp lidt, men ikke længe.

Bivirkninger.

Hjertebanken, forhøjet blodtryk, rysten, hovedpine, svimmelhed, angst, rastløshed, søvnløshed, hjerterytmeforstyrrelser, vand i lungerne og jeg lever endnu.



Far og os

råhygger

Mor og os



En handelsmand i Istedgade med hans "bod".

Mine forældre gjorde hvad de kunne for at hjælpe mig. De gav mig varmt tøj på og jeg husker jeg svedte meget og det var i sig selv ikke rart. Min mor lavede tit varm mælk med honning som jeg skulle drikke, hun mente det lindrede, det gjorde det ikke og det smagte afskyeligt. I dag spiser jeg ikke honning, ad. Vi boede i Saxogade, men kort efter min fødsel flyttede vi til Grækenlandsvej på Amager, min far var gartner og ansat ude i Kastrup Lufthavn, min mor var hjemmegående husmor, men hun havde en god apotekeruddannelse, men så vidt jeg ved, kom den aldrig i brug. Den gang var det ikke normalt at gifte kvinder arbejdede uden for hjemmet. Min mor vidste selvfølgelig hvornår far kom hjem fra arbejde og så stod vi oppe i vinduet og vinkede når han kom hjem, det var et fast ritual. Min far forsøgte sig på et tidspunkt med at lave legetøj, bl.a. en and i træ der kunne svømme og spejle han skar i stykker og satte det sammen til mønstre, men det gik ikke, han kunne i hvert fald ikke sælge hans ideer. Han samlede også på frimærker og havde en stor samling.



Long-John cykel.



*Gå tur med mor og far i København.
Det kunne ligner et sted på Nørrebrogade.*



Far.

På Grækenlandsvej startede far en frugt og grønt forretning, forretningen var et skur der lå på et gadehjørne. Far ”moderniserede” skuret som han havde lejet af en mand. Hvor lang tid han havde den husker jeg ikke, men han lukkede den, for ham han havde lejet af, blev ved med at sætte huslejen op og så kunne det til sidst ikke løbe rundt. Det var også et knokkel, tidligt om morgenen at skulle på lange-John cykel ud på Grønttorvet og fuld lastet med vare, hjem igen og stille frugt og grønt pænt op i forretningen. Far var uddannet gartner, men prøvede også andre ting som politibetjent, og vagtmand ude på Kløvermarken, hvor de tyske flygtninge efter krigen var placeret.



Mor er ude og trække en tur med os. Man se at ved fremkaldelse af negativet er der desværre kommet lys ind.

Mine forældres bedste venner var dengang Villy og Mariane Breinholts, det var også dem der passede Jens Erik og mig når vores forældre skulle i byen. De var også søde mennesker husker jeg.

Willy skrev bøger og når de passede os fortalte han historier. Det husker Jens Erik sikkert ikke. Willy har siden skrevet over 100 bøger. Den første udkom i 1946 og hed, Hvor længe var Adam i paradiset. Hans bøger blev oversat til adskillige sprog og var den 5. mest oversatte danske forfatter, selvfølgelig overgået af H. C. Andersen og Søren Kirkegård, mens Karen Blixen lå på 7. pladsen. Breinholts fik en plads i Guinness Rekortbog, ved at være på det tyske magasin, Der Spiegels bestsellerliste i 463 uger. Han modtog i 1948 Carl Møllers humoristlegat. 1974 fik han Aleko Konstantinov prisen og fik forlaget Lübbes ærespris for salget af 4 millioner bøger. I alt har Willy solgt omkring 70 millioner bøger verden over. Han har leveret manuskript til den dansk tyske film, Elsk din næste og til filmen om Mig og min lillebror. Foruden titler som, Kunsten at blive mor og kunsten at være far. Breinholst skrev erindringsbogen Mit muntre liv med Mariane, som handlede om hustru, som ofte optrådte som figur i hans bøger. Willy blev født født torsdag den 27. juni 1918 og døde lørdag den 19. september 2009. Nå, det var jo ikke ham/dem jeg ville skrive om.



Willy.

Som tiden gik blev min astma værre og værre og til sidst blev jeg sendt på Munkerup Børnesanatorium i et forsøg på at få det bedre, men det lykkedes ikke, jeg kunne stadig ikke få luft.

Det er i grunden ikke så meget jeg husker fra den tid på sanatoriet, jeg husker de var søde og rare, men jeg savnede frygtelig min mor, far og "trods alt" min lillebror. Jeg husker også jeg græd meget, mest om aftenen, når vi skulle sove. Jeg var der i 3 måneder og kom så endelig hjem.



Min gode ven og mig i Munkerup.



Far og mig på molen ved Munkerup.



*Makkerparret Skov Poulsen. Makkeren der dengang som i dag lyder navnet Jens Erik, er ubetinget min bedste lillebror. :-)))
ja ja A-mener det sgu.*

Jeg må på det tidspunkt havde været ca. 4½ år gammel, for jeg var kommet hjem da min 5 års fødselsdag blev fejret. Jeg glædede mig meget, for under min mors seng lå der en STOR 6 pakke, jeg mente det ikke kunne være andet en min fødselsdags gave, for jeg måtte ikke røre den. Om morgenen den 8. oktober, på min fødselsdag fik jeg så gaven, der

længe havde ligget under mors seng, det var et lille værktøjssæt. En lille hammer, skruetrækker, en lille tang, en knibtang, sav, lineal og blyant, lige hvad jeg havde ønsket mig. Ud over værktøjssættet fik jeg mange gaver, men dem husker jeg ikke. Hvorfor jeg tydeligt kan huske det lille sæt er fordi det var mit ønske nummer 1, og fordi der et par dage efter fødselsdagen indtraf en, for mig uheldig episode.



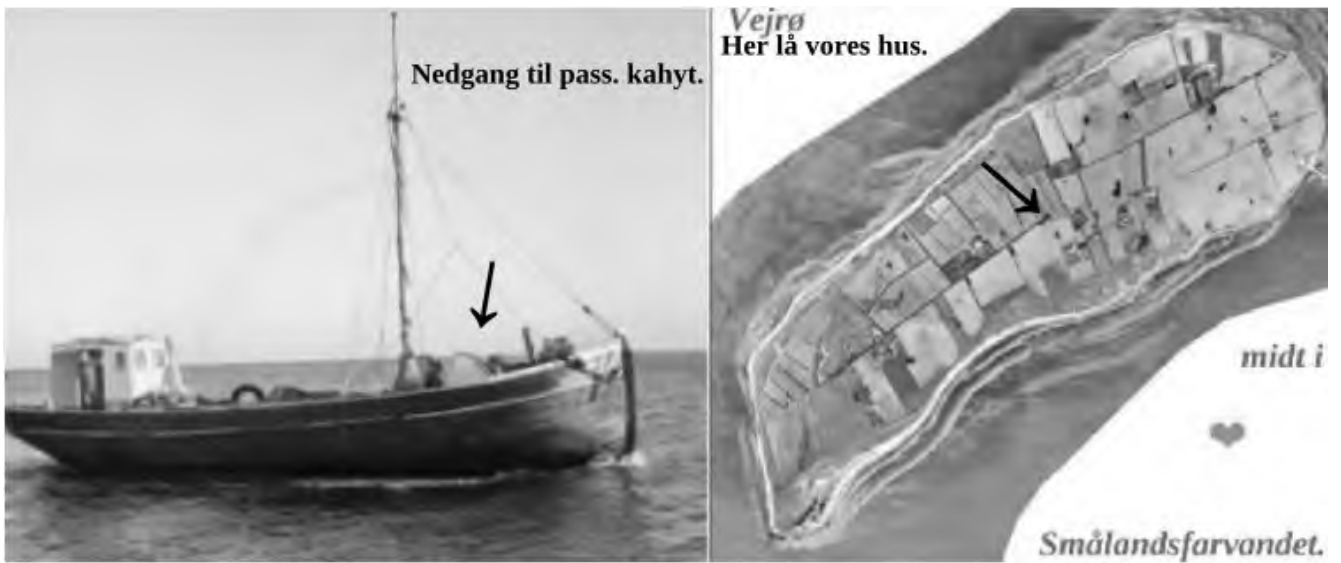
Grækenlandsvej 8,1 th.,Amager. Dengang uden altaner.

Under vinduet i gården var en græsplæne og midt i den stod et stort kastanje træ og rundt om græsplænen var et hegn af ståltråd. Der satte man cyklerne op af. En dag lige efter min fødselsdag var jeg gået ned i gården med mit lille værktøjssæt, for nu skulle det snedkereres. Det blev det så ind til en fremmed mand tog mig i nakken, hvad fanden laver du knægt råbte han ! Nu havde min mor fortalt og advaret mig mod fremmede, der ville lokke små drenge væk og gøre mig ondt, så jeg råbte på min far. Han kom ned med det samme og løb hen til den fremmede mand der stadig stod med mig i nakken. Hvad fanden laver du med min knægt råbte min far, se lige her sagde den fremmede mand, knægten har smadret alle katteøjer på cyklerne sagde han og så var det fars tur til at ruske mig. Jeg blev så hevet op og ind i vores lejlighed til en endnu større skideballe. Jeg så aldrig mere min lille hammer. Hvad angår kastanje træet, var der om sommeren mange ”dejlige” larver, dem måtte jeg heller ikke spise ! Min astma blev stadig værre og værre og det var typisk når jeg blev lagt i seng for at sove det var rigtig slemt. Når det så var så slemt, hentede min far vores huslæge, (sådan en havde alle og han var den samme læge hver gang i døgnets 24 timer). En aften havde det været rigtig slemt og lægen havde givet mig

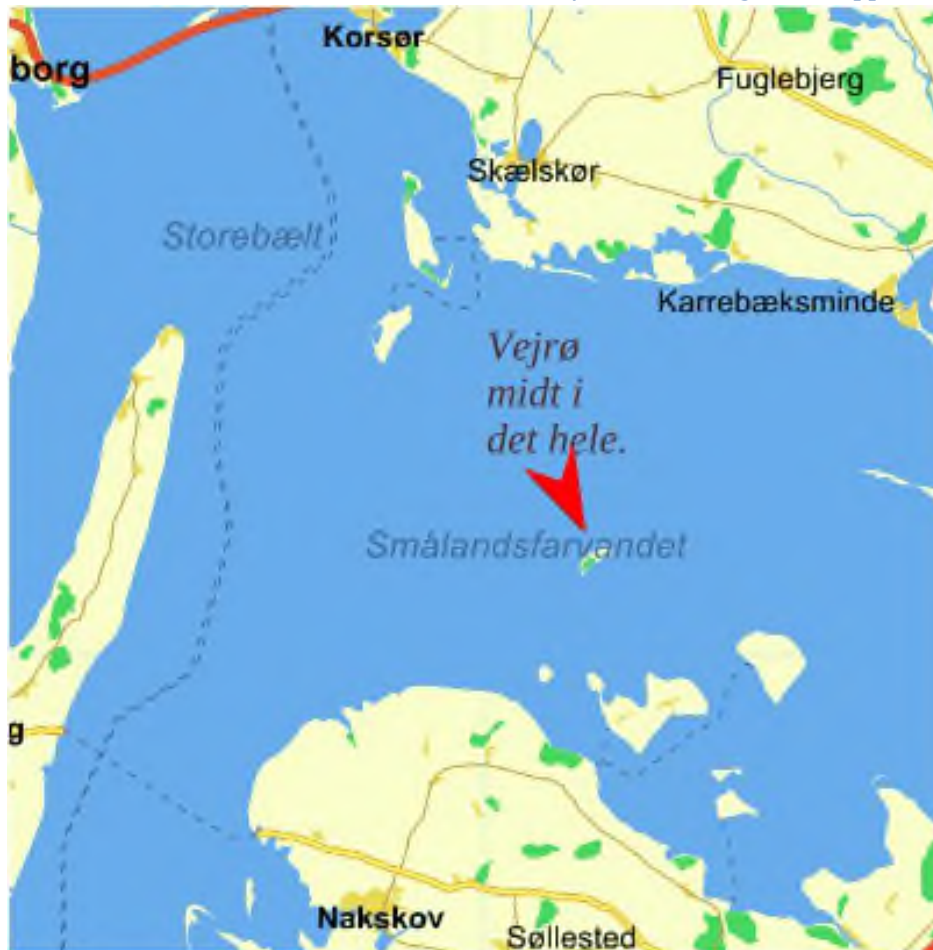
så meget adrenalin som han turde. Han talte efterfølgende med mine forældre og rådede dem til at flytte fra København. Lægen mente det var luftforureningen i København jeg ikke kunne tåle og hvis vi flyttede til et sted med ren luft, kunne jeg måske vokse fra min astma. Få dage efter begyndte min far at søge andet arbejde og i slutningen af 1950 fandt han en gartnerstilling på en lille ø i Smålandsfarvandet, Vejrø. Min far fik stillingen og skulle begynde hurtigst muligt, så vi flyttede fra København til Vejrø omkring oktober-november 1950. Vejrø er ca. 2,6 km lang, øens areal er på 150 hektar, hvoraf 2/3 var landbrugsareal. Ca. 1/3 består af strand, sø og skov, levende hegn, m.m. og som udgør en meget særpræget og smuk natur. Der er en sand rigdom af dyre- og planteliv. Vejrø har desuden nogle af Danmarks bedste og reneste sandstrande med helt krystalklart vand med stor fiskerigdom. Flytningen foregik med flyttebil til Kragensås på Lolland og med postbåden fra Kragensås til Vejrø. Postbåden var en gammelt sten- fiskerfartøj, der var nødtørftigt bygget om til formålet. Båden var ejet af postfører Valdemar Nielsen og hans søn Johan, som begge boede på øen. Der var på Vejrø 2 muligheder hvor postbåden kunne ligge om natten. Når det var stille vejr, lå den ved molen på sydsiden af øen, men når der stormede lå den for anker ude ved Reddet i den vestlige ende af øen. Når den lå der skulle man i robåd ro ind og ud til den og så blev man som regel også våd. Det tog normalt ca. 1 time at sejle til fastlandet og i godt vejr var det en skøn tur, men det kunne også være det modsatte.



Flytningen til Vejrø var først med flyttebil Til Kragensås og med postbåden til øen.



Når vi var med postbåden var vi altid i styrehuset, for i kahytten lugtede det fælt af tjære, tobak, kaffe og dieselolie og helt rent var der kun når der var damer med der forbarmede sig over skipperen.



Oversigtskort over Smålandsfarvandet.



Smålandsfarvandet med omliggende øer.

I magsvej sejelede vi til Vejrø, det var Valdemar Nielsen der var skipper på den tur. Valdemar døde på Vejrø i 1953 og herefter var hans søn postføre. Johan dør nogle år efter, jeg husker han havde tit ondt i maven og kom så hen til min mor for at få lidt natron, som han syntes hjalp, jeg mener det var i 1954 eller 55 han døde. Herefter overtager "lille Robert" jobbet som postfører, med den forandring at der nu kun sejles hver anden dag. Robert kom fra Østerby på Fejø.

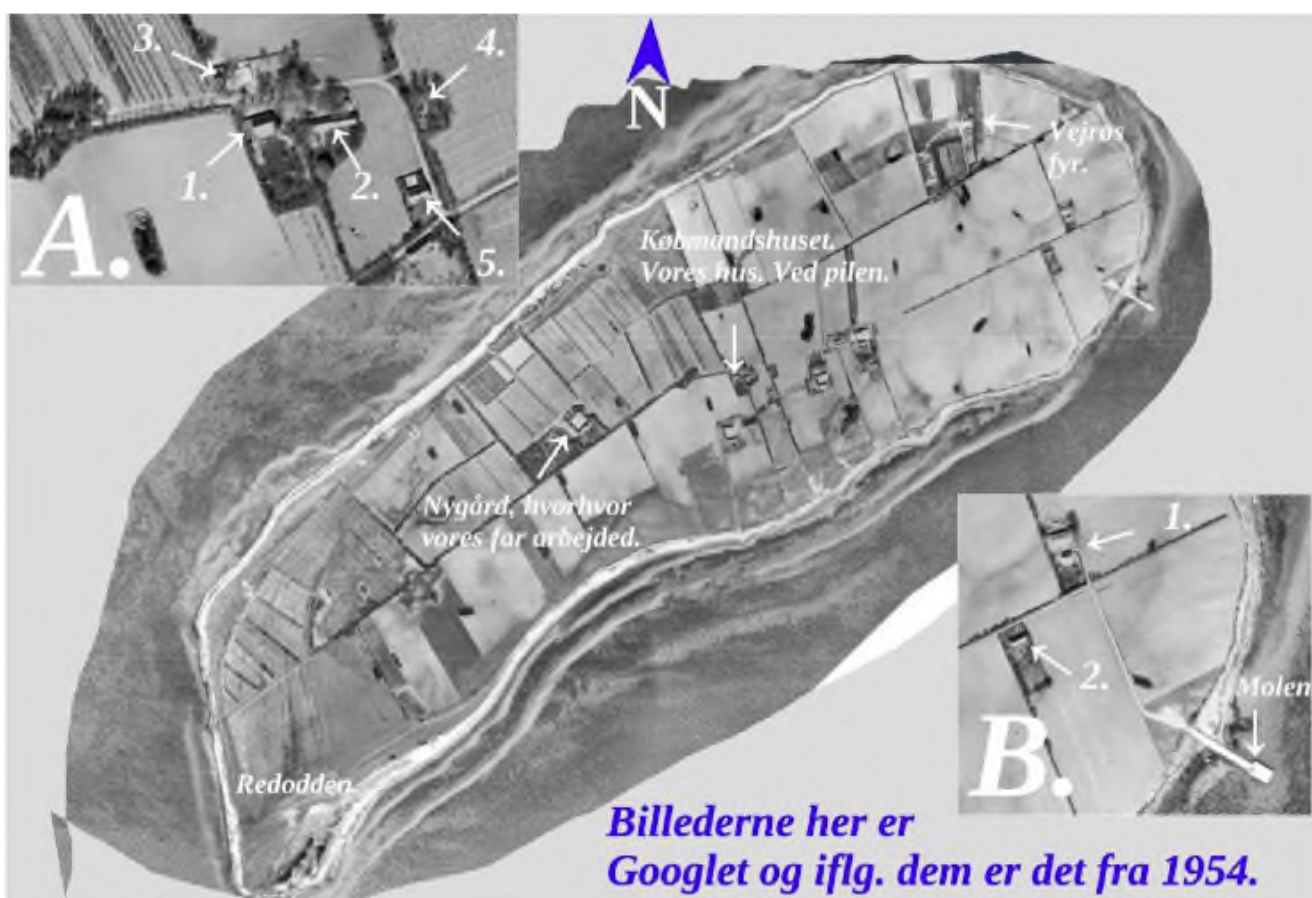


Valdemars gravsten ligger på Vejrsø Kirkegård.



Vejrsø molehoved hvor postbåden lagde til i godt vejr. Inge og Ludvig ønsker velkommen til Vejrsø.

Alle vores møbler og ting var stuvet i lasten og på dækket af postbåden. Vi fik losset ved molen og alt blev med traktor kørt til vores hus, som var det gamle købmandshus, der lå midt på øen. Det næste jeg husker var da det var ved at blive mørkt, kunne man ikke bare lige trykke på en knap så der kom lys, der var ingen strøm. Der var kun et sted på øen der var strøm og det var på fyret og hos fyrmesteren, for fyret på øen skulle jo holde skibene på ret kurs, så de ikke sejlede forkert og derfor havde man bygget et lille skur hvor der stod en dieselmaskine med generator, den kørte altid. Det med lyset havde min far ordnet, for han havde købt 5-6 styks petroleumslamper i Kragerø, inden vi sejlede over til Vejrø, så vi havde lys.



Kort A. 1. Købmandshuset, vores hus. 2. Amanduses gård. 3. Brandtomten af mejeriet. Kort B. 1. Skipperhuset. Historien fortæller der i tidernes morgen boede en skipper. 2. Paradiset. Var ejet af Nakskov politi, som brugte det som sommerhus.



Sådan så de ud. Glassene skulle pudses hver dag, ellers lyste de ikke godt. Fra venstre Petromax, i køkkenet og når far skulle blusse ål brugte han den til at hænge på en krog ud over agterenden af robåden så han kunne se ålene på bunden. Majolica hejselampen brugte vi i stuen og de andre små brugte vi i hvor der manglede lys. Vi havde også en stormlygte. Hvis vi skulle i udhuset, se til hønsene eller på "tønden".

Det blev en hård dag, så vi sov godt den nat i vores nye hus og da vi stod op næste dag, var det til stilhed. Ingen larm af tramp i opgangen, ingen lyd af biler, knallerter og motorcykler, der var bare stille. Engang i mellem kom der en traktor forbi og det var lidt af en sensation og så løb vi ud og skulle se hvem der kom. Men så var der alt det andet der manglede, "træk og skyl", brus og karbad, købmand, bager, slagter, mælkeemand og læge, vi var os selv, ikke en eneste forretning. På den anden side af vejen over for os havde der ligget et mejeri, men det var brændt året før vi kom til øen, så mælkeemanden blev klaret af vores ko Rosa, den gik lige over for hvor vi boede på et stykke jord der hed Stenmarken, der var kun græs og sten og så ruinen af mejeriet. Koen Rosa var en god ko, hun holdt os med mælkeprodukter i de 5 år vi boede på øen, min far malkede hende hver dag. Det gav os frisk mælk og fløde som vores mor lavede tykmælk og flødeskum af. Tykmælken var fantastisk, det var tyk mælk og det smagte 1000 gange bedre en det "klamp" man køber i dag. Når jeg skriver tyk mælk, er det fordi, når man tog en skefuld løb det ikke sammen, det blev stående med en skarp kant, det var guf. Jeg kan ikke huske hvordan mor lavede det, men jeg tror det var noget med en form for "kultur", en lille klat eller tår i hver sin dybe tallerken og den friske upasteuriserede mælk i og så ind i fadeburet og næste morgen var der tykmælk. Fløden blev skummet af efter mælken havde stået natten over. Jeg tror den ko var en min far havde forlangt i hans ansættelse, for den var vores, til låns. Vi fik også en jolle, men den blev slået til pindebrænde under en storm og så fik vi en bananjolle, vi kaldte den for bananskrællen.



Billedet viser vores hus i forgrunden mejeriet. Jeg vågnede om morgenen ved lyden af mange der talte i munden på hinanden og børn der græd og så kunne jeg høre fru Steffensen, mejeriet over for os var brændt imens jeg sov, jeg havde ikke hørt en lyd. En eller 2 dage boede de hus os og så flyttede de til fastlandet.

Fem Børn i Livsfare ved Brand paa Vejro

„Det gamle Mejeri“ nedbrændt til Brænde i Nat
— Fiere Dyr Indebrændt

Maribo, Mandag.
En yderst dramatisk Brand paa den lille Ø Vejro, i Nordsø-lands-kavet, bragte i Nat Arbejdsmand Magnus Højvækst Steffensens fem Børn i alvorlig Livsfare i et brændende Beboelse i Familien Ejendom „Det gamle Mejeri“, der er beliggende ved „Nygaard“, hvor Arbejdsmanden har sit Arbejde.

Ved Midnatstid vaagnede Fru Steffensen ved en underlig buldrende Lyd. Hun vækkede straks sin Mand, der mente, at Lyden kom fra den tykke Vind, der slog ned i Skovstuen. Steffensen, der sammen med sin Hustru, var gået til Ro ved 22-Tiden, stod straks op for at undersøge Sagen. Da han kom ud i Køkkenet opdagede han, at det brændte i Loftet, og han kaldte derfor straks sønnen,

hvor Familien fem Børn i Alderen indtil 8 Aar sov trygt. Da han gik ned en tæt Dug stuede op ad Trappen, fandt han Soveværelset i Brand med Ilden ude-kende op ad Børnenes Seng. Han fik i Hast ved Hustruens Hjælp Børnene ud af Kjøkkenet, og bragt i Sikkerhed hos en Nabo, der ogsaa tog sig af et Spædbarn, der havde sovet i Sovestuen sammen Forældrene.

Telefonisk Sluknings-Instruks

Fyrmester THOMSEN slog Alarm til Vesterby Central, der lod Meldingen gaa videre til Politiet i Maribo, men da man var klar over, at det vilde være løsløst i Tide at gaa frem til Øen, gav man telefonisk Fyrmester Thomsen Instruks om, hvordan Slukningsarbejdet skulde gribes an. Det kunde dog



I mange år efter så det sådan ud.

Min mor har taget dette billede af ruinerne af Vejro's Mejeri.

Avisartikel formentlig fra 1951 – 52.

Magnus Steffensen havde meldt sig ind i Pinsekirken, byggede han hus og meldte sig ud igen efter menigheden havde hjulpet ham med at bygge huset. Han nåede så lige at få den hjælp han skulle bruge. Vores forældre var ikke Pinsekirke missionærer men vores forældre mente det var at tage dem ved næsen og det gør man ikke over for nogen, selv ikke over for Pinsekirkemedlemmer. Det var så det bekendtskab.



Købmandshuset som det stadig hedder, for Vejrs nuværende ejer Kim Fournais købte øen i 2005 og satte gang i en modernisering af øen. I respekt for Vejrs historie har Fournais bevaret de gamle navne. Tak for det.

Købmandshuset "vores hus" Et lille pænt hus efter det er opført i 1888.

Matr. nr. 4h "Købmandens hus"

01.05.1888 Daniel Clausen
 11.09.1911 Aksel August Clausen
 05.07.1918 Hans Christian Valdemar Petersen
 23.12.1919 Anton Banke
 12.11.1921 Albert Georg Nielsen
 29.10.1923 Valdemar Frededrik Nielsen
 14.12.1925 Johan Peter Juliussen
 01.01.1947 Lembeke

de gamle papirer ser man hvem der startede og ejede Købmandshandlen gennem årene på Vejrsø og hvornår og af hvem der nedlagde den.



Min bror ville i 1970 give en tur til Vejrø hvis jeg kunne skaffe transporten. Jeg var i smøreolie branchen dengang og en af vores kunder, en autoforhandler i Slagelse havde en ven der Øde ribbet og forladt liger "vore hus" havde et lille Cessna fly og han skulle alligevel havde trænings timer for at bevare hans certifikat, han ville godt flyve os til Vejrø. Jeg havde talt med en af øens to beboere, et ægtepar der forsøgte at dyrke øen. Dengang var entreprenør Roland Piszcek medejer Han ville se om den interimistiske landingsbane der var ude på Redodden var til at lande på. Vores far skulle også med.

Det var et trist syn der mødte os da vi så "vores hus" ud i 1970, da vi besøgte Vejrø. Da vi landede var han der og modtog os og han kørte os rundt på øen. Vi kom selvfølgelig til "vores hus", i guder, alt var tilgroet, alle døre stod åbne og en var tilsyneladende forsøgt brækket af og en del ruder var smadret. Indvendig var alt rippet. Det var tydeligt at der havde været sejlene vandaler på øen. Ja dem har vi ikke været heldige med, nogle af dem tror de kan gøre hvad de vil og vi kan desværre ikke være over alt. Jeg var tæt på engang, det var 3 voksne, men de stak af. Men hvad får formentlig økonomiske godt stillede bådejere til at smadre og stjæle fra husen på en idyllisk lille Ø ?

Amandus Hansen, vores nabo.



Amandus i hans stue med hans jagtgevær, som holdt ham med frisk mad.

Vores nabo hed Amandus Hansen og han var lidt af en livskunstner. Amandus var pensionist og levede bl.a. af Ota Solgryn (havregryn.), røget flæsk og det han skød af hare, fasaner og søfugle og alt det han kunne tiltuske sig fra naboerne, bl.a. vores mor. Han bankede på og sagde han lige ville hilse på. Nej, sagde han, hvad er det der dufter så godt, havde mor så han kunne spise med, gjorde han det.



Amandus og vores hund Permand foran Amanduses udhus og bag de store træer ligger vores hus.



Permands "kæreste" var dog på ingen måde gengældt gengældt. Den flyttede med til Stensballe. Det var en dejlig hund og da den døde blev den begravet i vores have i den Jyske muld.

Vores nabo Amandus var ungarl og havde boet med sin 90-årige far til faderen døde og blev begravet på den lille kirkegård og Amandus overtager huset. Amandus stillede ikke krav til livet, hans kost var rugbrød og røget flæsk, skulle der "kræses" lavede Amandus varmt mad, havregrød og øllebrød, det var hvad kogekunsten rakte til. Det skete vi om sommeren havde gæster som regel i form affamilien fra fastlandet. Når vi så fik frokost i haven bad far om de ikke ville sige tomat når der skulle skåles. Hvorfor ville man vide. Far forklarede når der blev sagt tomat kom Amandus ikke "og ville lige hilse på" Vi havde ikke set eller hørt noget til Amandus i et par dage og det var ikke normalt. Derfor gik min far ind til ham og fandt ham død på hans sofa. Jeg husker far kom ind i køkkenet og fortalte det til vores mor. Amandus blev

begravet på øens lille kirkegård. Man fandt en sten til ham og og malede Amandus på den med sort maling og rejste den på hans grav

Familien Hansens gravplads på Vejros Kirkegård.



Anne Marie Amalie Hansen. Ulæseligt, formentlig Amanduses far. Man kan lige ane Amandus Hansen.

På den anden side af vejen over for os havde der ligget et mejeri men det var brændt, så mælkeemanden blev klarer af vores ko Rosa, den gik lige over for hvor vi boede på et stykke jord der hed Stenmarken, der var kun græs og sten og så ruinen af mejeriet. Koen Rosa var en god ko, hun holdt os med mælkeprodukter i de 5 år vi boede på øen, min far malkede hende hver dag. Det gav os frisk mælk og fløde som vores mor lavede tykmælk og flødeskum af. Tykmælken var fantastisk, det var tyk mælk og det smagte 1000 gange bedre end det "klamp" man køber i dag. Når jeg skriver tyk mælk, er det fordi, når man tog en skefuld løb det ikke sammen, det blev stående med en skarp kant, det var guf. Jeg kan ikke huske hvordan mor lavede det, men jeg tror det var noget med en form for "kultur", en lille klat eller tår i hver sin dybe tallerken og den friske upasteuriserede mælk i og så ind i fadeburet (vi havde pga. strøm mangel ikke køleskab,) og næste morgen var der tykmælk. Fløden blev skummet af efter mælken havde stået natten over. Jeg tror den ko var en min far havde forlangt i hans ansættelse, for den var vores, til låns. Vi fik også en jolle, men den blev slået til pindebrænde under en storm og så fik vi en bananjolle, vi kaldte den for bananskrællen.



Banan Jolle under bygning.



Den stiplede linje er vejføringen i 1955. **A.** "vores hus". **B.** Amanduses gård fjernet. **C.** mejeriet det brændte. **D.** Her gik vores ko Rosa. **E.** Kirkegården. **F.** Min skole. Den stiplede linje er vejen som den gik dengang vi boede på Vejro. Vejen tv var til Nygård og Redodden. Vejen ti var ud til Vejro fyr og molen. Billedet er fra 2020.

Om vinteren stod Rosa på den gård vores far var frugtgartner på. Her blev den så malket om vinteren og så lavede vores mor is, det gjorde hun ved at fryse fløden ude i sneen, men det kunne hun selvfølgelig ikke om sommeren, for vi havde hverken fryser eller køleskab, vi havde et fadbur som var så koldt som vejret tillod. Primitivt, ja, men vi kunne løbe overalt og lege uden at blive kørt over. Fra det øjeblik vi ankom Vejro blev min astma bedre og bedre, vores huslæge havde ret, jeg voksede fra det og efter få år blev det til astmatisk bronkitis, men det var nu slemt nok når jeg havde det, men også det blev sjældnere og sjældnere og som 16 årig var det helt væk. Min far blev ansat som frugtgartner på øens største gård, Nygård som var en stor 4 længet gård med stråtag. Den ene længe, hovedhuset blev beboet af ejeren Sara Juel Larsen, hvis far ejede en proprietærgård i Lille Købelev på Lolland. I en anden aflængerne var halvdelen stal og i den anden ende boede Grethe og Vagn Hansen, som også var ansat på Nygård, dem blev vi nære venner med lige til Vorherrer tog dem alle 4. Først Vagn vores mor og i år 2000 vores far. Om Grete lever endnu ved jeg ikke. De havde 2 drenge Svende og Palle og dem legede min bror og jeg meget med. Jeg var på alder med Svende og min bror var på alder med Palle, 3 år yngre en os. Vi legede altid sammen og fandt på en masse unoder, som vi gik og hyggede os med.



Mågerne var faktisk en form for husdyr for Vejerøs beboere, for ude på Redodden lagde de æg om foråret og så var det med at samle dem før de begyndte at ruge på dem. Mågeæggene brugte man til madlavning, bagning og røreæg til os unger. Det er ikke Kaj og Børge du ser her, det var før deres tid.



Den 4. længede gård Nygård brændte den 6. december 1980.1 dag er der intet tilbage.

Ikke langt fra vores hus var der en lille dam og i den boede der et par gråænder, de svømmede lystigt rundt og åd andemad, vi fangede så en af vores høns og smed den ud til ænderne, vi ville se om det nu også kunne være sandt at høns ikke kunne svømme, den druknede så det kan de ikke.



Den østlige hjørne af Nygård. Nummer 2 vindue er Grete og Vagns køkkenvindue.



Vagn og far på en tur til tivoli i Kbh.

Vi byggede også mange huler. En af dem var i toppen af en meget stor halmstak. Min bror Jens Erik og Palle Hansen havde hygget sig med at læse nogle Anders And blade inde i 16 hulen, men da det blev for mørkt fik de den ”lyse” ide at hente et starindlys, for så kunne de sidde inde i hulen og læse da stearinlyset var tændt med den æske tændstikker de også havde ”nolet”. Det kunne de også men lige pludselig blev der meget lyst, det var da lyset væltede. De kom ud i en fart og ned af halmstakken som nok var en 5-6 meter høj. Der skete ikke dem noget —lige med det samme! For de gemte sig og først da de blev fundet og fik forklaret hvad der var sket, fik de en røvfuld hver. Stakken brændte ned på få minutter. Næsten hvert år havde vi en ferie pige fra Nykøbing F, Kirsten Kapelgård og det var jo lidt af en forandring i dagligdagen, det var et besøg vi glædede os til hvert år. En gang var vi på besøg hos hendes far og mor, som begge var adjunger. Den første dag, da vi spiste aftensmad, fik især de voksne maden galt i halsen. Min lillebror Jens Erik var vel 3 år gammel og Kirstens mor var, hvad skal jeg sige, ”ret lidt køn, det er pænt sagt” midt under spisningen peger Jens Erik på Kirstens mor og spør, mor`ar er hun en hæks ? Jeg siger jer, der blev først helt stille, så en hosten og Kirstens mor fik et ”noget” anstrengt smil på. Min mor var den første der sagde noget, Jens Erik sådan noget siger man ikke, min far supplerede med, Jens Erik har lige fået en historie om Hans og Grete og heksen ude i skoven. Så brød Kirsten ind og sagde, min mor er ikke en hæks og så var der stilhed igen. Intet kunne redde den udtalelse. Det var så første og sidste gang vi besøgte dem, om det var derfor husker jeg ikke, men Kirsten ferierede dog hos os de efterfølgende år.



I Danmark er der 2 øer med navnet Vejrø. Den beboet ligger i Smålandsfarvandet, ”min Ø” den anden ligger her

Der var dengang meget vildt på Vejrø, den største af vildtet var hare og så fasaner og alle afskygninger afænder, et rent slaraffenland forjægere. Vores far gik også meget på jagt og nogle gange måtte jeg komme med, det er sikkert derfor jeg elsker at gå på jagt i dag. På Vejrø skød man kun det man kunne spise i løbet af et par dage, for vi havde ingen køleskab og fryser. Til gengæld var der næsten ”bid” hver gang og man skulle jo bare lige uden for huset før vildtet var der.



Den 3. benede harer.

Vi havde en hare, den var totalfredet fordi den manglede det ene forben. Ingen anede hvordan den var blevet 3. benet, måske et vådeskud. Alle på øen respekterede det og når man havde været på jagt oplyste man om man havde set den, den fik lov at dø af alderdom. At skyde ænder er en jagt for sig og sådan var det også på Vejrø. Det var Vagn Hansen, efter min fars mening ikke så skrab til og det beviste min far ved at lave en and afståltråd og fjer og efter Vagn og far om dagen havde lavet et andeskjul ude ved Redodden, gik min far derud om aftenen og satte "stål anden" på en sten ude i vandet. Næste morgen tidlig og før det blev lyst, gik Vagn og far ud til deres andeskjul igen, se lige der hvad der sidder på stenen ude i vandet, viskede Vagn til min far. Den er sgu stor svarede min far og tog geværet ned fra skulderen. Det er min, jeg så den først viskede Vagn, ok men vi skal tættere på og helst ud i skjulet svarede far. De sneg sig ud i skjulet og bang sagde det. Jeg fik den råbte Vagn, da "anden" væltede ned af stenen. Vagn løb ud i vandet og fik derved fyldt hans gummistøvler med vand. HVAD SATAN hylede han det er jo ikke en rigtig en. Far var ved at dø af grin og Vagn gik hjem for at få tørre sokker på. De talte ikke sammen et par dage.

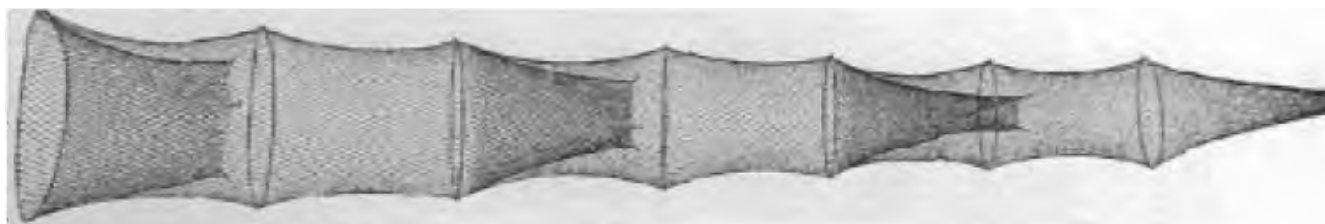


Vagn Hansen.

Min far fiskede også meget og det er sikkert derfor jeg i dag elsker fisk i alle afskygninger, kogt, stegt, røget og speget. Os knægte var tit med ude og fiske. Når det var havblik stangede vi ål om aftenen. Det foregik ved far tog pedromax'en der hang i køkkenet og hængte den i bagstavnen af vores robåd. Petromax'en var en tingest man pumpede op og derved fyldte man en lille hvid pose, et såkaldt glødenet med en blanding af luft og petroleum, som man i forvejen havde hældt på og så tændte man glødenettet ved at sætte en tændstik hen til den, den lyste som en 100 watt pære, et meget hårdt hvidt lys. Den lyste så ned i vandet og på lavt vand lyste den havbunden op og tiltrak ålene og så stangede man dem med ålejernet og trak dem op, på en god aften kunne man sagtens stange en 20 til 30 store pæne ål.



Jørgen Brøndegaard der som ikke landmand købte Lundegaard. I den første tid lavede Jørgen flere landbrugsmæssige fejl som hele øen drillede ham med. Så begyndte det at gå godt og så fandt Jørgen på at give gården nyt navn til Valodia, omskrevet- hvad lo de af.



Stor åleruse.

Vores far fangede også ål i ruser, fladfisk i garn, pilkede torsk og strøg rejer i sæsongen og vi knægte fangede fugle i snare, men det måtte vi ikke så de blev fanget når de voksne ikke så det. Vi havde en træ æblekasse og en pind med en snor i, snoren var så lang at vi kunne sidde i skjul og så strøede vi brød og evt. korn ud på jorden, det meste ind under kassen. Kassen løftede vi op i den ene ende og satte en pind under den anden og bandt en snor i pinden, så var den "ladt". Når så fuglene opdagede maddingen, gik de ind under kassen og så trak vi i

snoren og haps havde vi de fuglene der var under kassen og som ikke nåede ud,vi lod dem som regel flyve igen.



Jeg smutter lige forbi.



Vores første båd



Stuehuset på Nygård. Ved redigeringen var det desværre ikke muligt at få striberne væk.

Jeg var med min far ude og rygte åleruser, jeg tror det var 3 eller 4 ruser. Oppe i båden havde vi en balje til ålene. I en af ruserne var der en kæmpe ål den kom op til de andre ål i baljen, men den var så stor at den kunne komme op af baljen. Da jeg flere gange havde fanget den og smidt den i baljen igen, sagde far, lad den bare ligge den kan ikke komme væk. Vi tømte den sidste ruse og sejlede ind og inde på land skulle vi så flå ålene. Da alle ål var flåede, var der

kun den store tilbage, den ville jeg hente i båden. I båden var der en del sand som ålen havde rullet sig ind i og jeg ville så lige skylle den af i vandet, for den så så død ud. Da jeg tog den ned i vandet var den ikke så død som jeg troede, den sagde ikke 20 farvel og tak for hjælpen, det sagde min far heller ikke, sikken en skideballe jeg fik og det varede nogle dage før jeg fik lov at komme med igen. Når nu vi ikke havde hverken fryser eller køleskab, hvordan var maden så. Den var god, vores mor kunne bare det der. Hun syltede, henkogte, tørrede og saltede kød og flæsk som vi kunne opbevare i lang tid. Vi fik meget saltet og røget mad, grød i alle afskygninger, grøntsager og frugt. Vi var næsten selvforsynende med det meste og så var det sådan, slagtede naboen en gris, fik vi gris, brugte vi ikke alt den mælk vores ko gav, fik genboen det, skød far 2 harer fik hende far arbejdede for den, for vi måtte tage alle de æbler/pærer og blomster vi ville af hendes. Fangede far flere fisk en vi kunne spise fik vores nabo Amandus Hansen det og sådan kunne jeg blive ved vi hjalp hinanden. V spiste alt det lægerne i dag mer eller mindre forbyder, fordi de siger det er farligt, for meget fedt, salt og røgvarer og nitrit i maden, fy fy. Ja både min bror og jeg skulle være død af det for længst, ifølge de kloge. Vores mor døde 72 år gammel af sygdom, der intet havde at gøre med maden. Vores far blev 85 år og hans død havde heller ikke noget at gøre med maden, jeg spiser stadig det jeg har lyst til. Det værste dengang ved at bo på en lille ø var akut lægehjælp, det kunne man ikke få og jeg husker at der var flere gange hvor det brændte gevaldigt på. Det var efterår og det stormede, postbåden havde ikke sejlet og den lå opankret i læ syd for øen, for en NV,lig storm, det må have været i 1952 eller 53, min bror på 4- 5 år, var blevet syg. Hans feber steg og steg og min mor kunne ikke få den ned. Da min far kom hjem fra arbejde og så Jens Erik, talte han kort med vores mor og gik så hen til postfører Johan og spurgte om han ville sejle. Hvad drejer det sig om spurgte han. Det er min søn Jens Erik der ligger med 42 i feber og den stiger, vi skal have ham til læge fortalte far. Jeg skal lige have noget tøj på svarede Johan, så sejler vi. De hentede så Jens Erik og tog afsted ud til Redodden, hvor postbåden lå for anker og roede ud. Dagen efter var de hjemme på øen igen, Jens Erik havde fået lungebetændelse, jeg tror aldrig han glemmer den tur. Buller hed han, han boede sammen med sin familie der bestod af far, mor og 3 andre børn, hvoraf Buller var den mindste ca. 5 -6 år. De boede i det første hus man kom til nede fra molen. Hvad hans far lavede kan jeg ikke huske men hans mor tyndede æbler på Nygård, hvor min far også arbejdede. Til at tynde æbler brugte man en lille spis saks og sådan en havde Buller fået fat i og så skulle han også tynde æbler. Men Buller var jo ikke så stor så han skulle række over sit hoved for at nå op til de små grønne æbler og derved tabte han saksen, der uheldig vis ramte ham i øjet med spidsen. Det skete på et tidspunkt hvor postbåden lige var kommet fra Kragenæs.



Kragenæs havn på Lolland, 1954.

Buller blev hastigt med en traktor kørt ned til molen hvor de var ved at losse postbåden. Det stoppede og Johan måtte så i alt hast sejle tilbage til fastlandet, hvor Buller kom på hospitalet. Nogle dage efter (jeg husker ikke hvor mange) kom han tilbage til øen og da var han desværre blevet blind på øjet. Livet på øen, hvor vi var 40 personer var ellers dejligt for os knægte, men nok knapt så sjovt for de voksne om vinteren, for var der is på Smålandshavet kunne postbåden ikke sejle. Så måtte vi vente til isen kunne bære og så gå over isen til Fejø med isbåden for at handle. Når isbåden blev brugt, var der altid 6 til 8 mand med, de skulle skubbe båden og det var en hård tur, specielt når isbåden var lastet med varer til de ca. 18 familier der boede på øen dengang. Tit gik isbåden igennem isen og så skulle man trække den op på isen igen. Turene startede så snart man kunne se og tit kom de ikke hjem til øen før det var blevet mørkt.



Disse fotos fortæller næsten alt om en hård isvinter på Vejrø.

Det kunne også hænde at man hverken kunne sejle, trække isbåden, eller køre over isen og så måtte man have fat i et fly. Man lavede så en landingsbane ved at rydde sne ude på østsiden af øen, det var det eneste sted hvor man kunne lande og det var kun hvis der ikke var for mange sneedriver, for rydningen foregik med skovle. En gang fik vi proviant smidt ned med faldskærm, men da var vi også næsten løbet tør for alt.



Et KZ 4 fly er netop landet ude på isen på Vejrø. Det var et fly fra Zonens redningskorps der havde mad og post med til øen.



Dengang opererede s/s Lillebjørn meget i Smålandsfarvandet i isvintrene.

Min mor forsøgte sig på alle måder at varierer kosten og jeg husker hun lavede kålrabi bøffer, men vi havde ingen kartofler så vi fik makaroni til Hun skrællede kårabiien og skar den ud i skiver, så blev skiverne dyppet i æg og rasp, som mor lavede af tørret franskbrød og så på panden. De kunne da spises, men jeg har altså fået noget der smagte bedre, men vi blev mætte.



Tager man personen væk og lægger en stor sten op på flere tons i stedet, så var det sådan det så ud.

Isen har enorme kræfter, vi var en vinter gået en tur ud til Redodden og derude have isskruningerne presset en kæmpe sten på mange tons op i skruningerne, den lå ca. 2 meter oppe, det var fantastisk at se.



Vores komfur og varmekilde i køkkenet og vores kamin i stuen.

Så hjem til vores hus hvor vores mor sikkert havde lavet kakao og måske bagt franskbrød eller boller. Komfuret i køkkenet var den eneste opvarmning i køkkenet og kakkelovnen i stuen samt en bekkasin ovn, var husets eneste opvarmning. Til at passe på os og lege med havde vi en alle tiders hund, den elskede også at gå/løbe ture sammen med os. Den hed Permand og var en mellem stor puddel, den emigrerede sammen med os da vi flyttede til Jylland. Den døde af alderdom og blev begravet i vores have i den Jyske muld.

Vi gik mange ture og det var tit øen rundt, det tog ca. 3 timer men så havde vi mindst fundet 3 stenøkser fra den tidlige stenalder, Ertebøllekulturen. Det med de 3 stenøkser gik der sport i, mindst 3 skulle findes, før gik vi ikke hjem og ud over dem fandt vi mange stenredskaber. Vi samlede i 5 år og da vi flyttede til fastlandet, tror jeg vi havde 3 store æblekasser fyldt med stenredskaber med. På turene rundt øen var også fyret et meget besøgt sted, vi elskede at komme op og se det hele lidt fra oven og så fik vi også snakket med fyrmesteren eller en af de 2 fyrpassere der var ansat der, og så var det larmen fra generatoren der kørte i døgndrift, for at lave strøm til fyret og de 2 huse der hørte fyret til og som fyrpasserne boede i. Fyrmesteren boede på fyret. Det med de 3 stenøkser gik der sport i, mindst 3 skulle findes før gik vi ikke hjem og ud over dem fandt vi mange forskellige stenredskaber Vi samlede i 5 år vi boede på øen og da vi flyttede til fastlandet, tror jeg vi havde 3 store æblekasser fyldt med stenredskaber. På turene rundt øen var Vejrø fyr også et meget besøgt sted, vi elskede at komme op og se det hele lidt fra oven og så fik vi også snakket med fyrmesteren eller en af de 2 fyrpassere der var ansat der, og så var der larmen fra generatoren der kørte i døgndrift, for at lave strøm til fyret og de to huse der hørte til fyret, som fyrpasserne boede i, fyrmesteren boede på fyret.



Det smukke 6. kantede fyr. En skøn sommeraften på Vejrø.



Vejrø fyr set fra søsiden.. Fyrmesterhuset det eneste hus på øen der havde strøm, der kom fra generatoren ved fyret.

Ertebøllekultur er er benævnelsen på den livsform, der i jægerstenalderens yngste tid (ca. 5.400 f.Kr. - ca. 3.900 f.Kr.) udøvedes i den sydlige del af Skandinavien. Ertebøllekulturen underinddeles i tidlig ærtebølletid (ca. 5.400 f.Kr. - 4.800 f.Kr.), mellemste ærtebølletid (ca. 4.800 f.Kr. - 4.300 f.Kr.) og sen ertebølletid (ca. 4.300 f.Kr. - ca. 3.900 f.Kr.). Ærtebøllekulturens livsform falder i klimatisk henseende sammen med atlantisk tid (ca. 7.000

f.Kr. - 3.500 f.Kr.), hvor isens afsmeltning i Skandinavien var afsluttet og vandstanden i havet ca. 3 m højere end nu således, at en del af de i dag landfaste områder i landets nordlige del var overskyldet af havet (kaldet Littorinahavet efter en musling med dette navn). Derimod er en del af landets sydlige områder, der på daværende tidspunkt var landfaste, siden blevet dækket af havet ved den landsenkning, der her var en afledt virkning af, at isens pres forsvandt. Ertebøllekulturen træder i stedet for Kongemosekulturen og skal givetvis ses som en tilpasning til de ændrede klimabetingelser og levevilkår.



Jeg forestiller mig det kunne se sådan ud.



Det var de stenredskaber vi fandt på øen. Alle har et navn og brugtes til diverse formål.



En flot og uskadt pilespid. Vores far har fundet 2 af dem.



Min gamle skole øde og forladt. Selv "mit" knækkede lys er sikkert væk. "Min skole som den ser ud i dag. Den hvide pil viser vejen forbi kirkegården og hjem til vores hus.



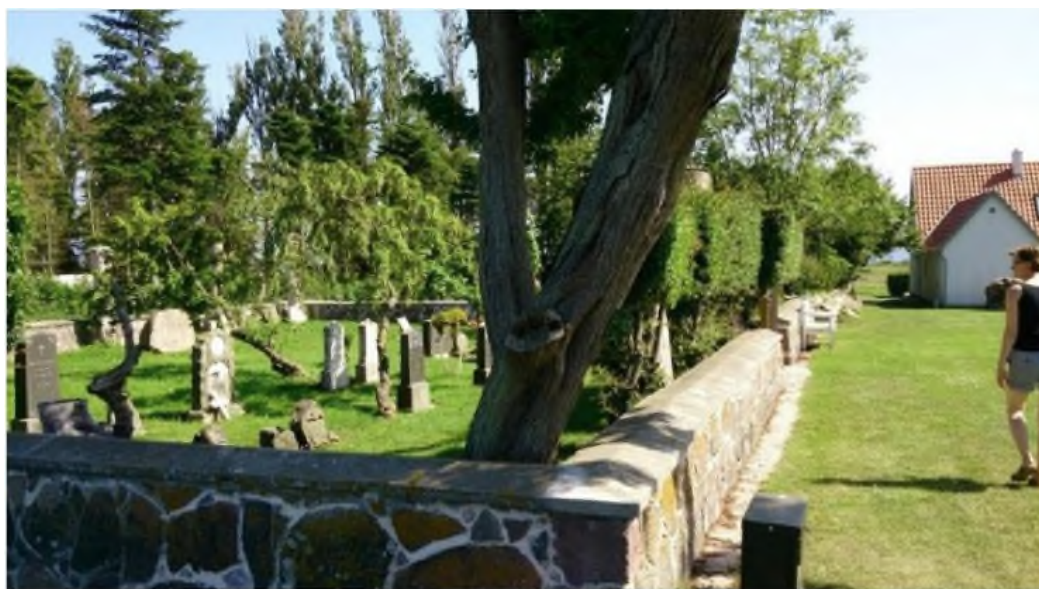
Lærerinde fru/frk. Berta Hansen og hendes 6 elever, desværre husker jeg kun fornavnet på en.

På billedet er vi kun 6 elever, vi var 8 på skolen. Billedet er taget i december måned 1954, nogle dage før jeg mistede min onkel Gunner ved et tragisk forlis i Tyske Bugt i Nordsøen, den 23. december 1954. kl. 16.21. Ingen af besætningen på 31 mand overlevede orkanen, men det var meget meget tæt på de blev reddet. Kun 3 blev efterfølgende fundet. Den første blev fundet drivende i Nordsøen den 31. december 1954, de 2 andre blev fundet ved Argab lige syd for Hvide Sande i en af s/s Gerda Tofts 2 redningsbåde den 5. marts 1955. Det viste sig de havde surret sig fast i redningsbåden der drev ind med bunden i vejret. Har man lyst til at læse den, ligger den på Slægtsforskernes bibliotek. S/S Gerda Tofts forlis 23. december 1954.

[chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgclefindmkaj/https://slægtsbibliotek.dk/911087.pdf](https://slægtsbibliotek.dk/911087.pdf)

og tillægget som er vigtigt at læse/se efterfølgende, da den afslutter tragedien.

<https://slægtsbibliotek.dk/911728.pdf>



Som personen på fotoet går var der en vej der førte lige forbi Kirkegården og hen imod skolen, samme vej gik jeg til skolen. Det var ikke sjovt når der var mørkt, for det raslede og puslede altid der inde fra, så jeg løb stærkt forbi.



To ting der indikere det snart er jul. Julekalenderen ved tavlen og kalenderlyset brændt ned ca. til mellem dag 15 til 20, i december 1954. Buller var hans kælenavn og jeg er næsten sikker på han hed Olsen og boede i huset Skipperly, det sidste hus før Vejrøs mole. Det andet sidste hus var Nakskov politis feriehus, Paradiset.

Jeg startede i første klasse på Vejrøs lille skole. Den bestod af et klasseværelse, en lærerinde Berta Hansen (hende brød jeg mig ikke om, jeg tålte hende) hvorfor kan jeg ikke huske. Dog en episode husker jeg som det var i går. Vi kom ind på skolen af døren i gavlen og indenfor var der en lille entre, hvor der stod et lille firekantet bord i hjørnet til venstre. På bordet stod en lysestage med et gammelt gulnet let bøjet stearinlys i. En dag ville jeg se om jeg kunne rette lyset, men det knækkede. Lærerinden Berta opdagede det og spurgte klassen om hvem der havde brækket det. Det har jeg sagde jeg og før jeg nåede at forklare hvorfor fik jeg en på hovedet, klask. Jeg havde gjort det for at rette lyset op og at det derved brækkede var et uheld.



Bjarne

J.E. + Skov

Poulsen.

Jeg blev sur og fortalte det til vores mor som igen fortalte det til vores far. Jeg forklarede jeg ikke ville brække det men kun rette det op. Far gik hen og talte med lærerinden Berta. Bag efter sagde han at nu havde han talt med Berta og nu var det ok. For mig var det ikke ok, jeg var opdraget med at man skulle opføre sig ordentlig ikke lyve eller stjæle altid sige sandheden. ikke ville brække det men kun rette det op. Far gik hen og talte med lærerinden Berta.



Paradiset. Man forstår godt navnet. Huset ligger øde og forladt uden el indlagt men alligevel brænder det efter 1983. Det kunne være et lille lynhurtigt lyn.

Eller en voksen der legede med tændstikker.



Afstande på Vejrhø, 2,7 km. lang. 741 meter bred, vejer øen rundt 6,14 km. Det tog 3 timer at gå øen rundt, men så havde vi også 3 stenøkser med hjem.

Vi er nu nået til december måned 1954.

Både min bror og jeg havde hele året vidst vi skulle fejre jul hos vores mormor og bedstefar i Hejnsvig i Jylland det gjorde vi hver jul og jo tættere vi kom julen jo større blev forventningens glæden. Endelig ville der ske der noget anderledes i vores dagligdag, det var jo spændende i sig selv, men det var rejsen og alt det vi kunne når vi kom på fastlandet, gensynet med vores mormor og bedstefar, onkler, tanter og mostre samt alle vores fætre og kusiner (der var mange) som vi sidst havde set forrige jul og så var der jo alle julegaverne. Hele vores familie samledes

hvert år til jul og i år havde vi hørt vores onkel Gunner måske nåede at komme hjem til Danmark til jul, for han var sømand og sejlede med et skib der hed s/s Gerda Toft. Det var altid spændende for han havde næsten altid et eller andet med fra den store verden som vi kun kendte fra skolens geografitime og så kunne han fortælle de drabeligste historier fra fremmede lande. Året før havde jeg fx. fået en hel pakke Wrigley's tyggegummi med 5 eller 6 stykker i og sådan en pakke kunne holde det meste af en uge, hvis man om aftenen når man var kommet i seng klemte det fast på hovedgærdet.

Om morgenen kunne vi både se og høre det stormede. Så bankede det på døren og Johan som sejlede postbåden kom for at fortælle han ikke ville sejle pga. for dårligt vejr. Jeg husker godt at vores verden brasede sammen. Hvad nu med alle vores julegaver, rejsen, vores bedsteforældre og meget meget mere. Vi kunne næsten ikke tro det og selv om Johan ville sejle, var det også færgen fra Nakskov til Spodsbjerg, den var også stoppet. Vores forældre trøstede os så godt de kunne, men jeg husker det ikke hjalp meget.



Vores mor havde bagt boller og lavet kakao som vi sad i køkkenet og ”nød” men hvad nu med maden gaverne hvad med dem og alt det vi kunne når vi kom på fastlandet, på øen var der intet til jul af nogen slags. Postbåden kunne ikke sejle og alle forretningerne lå på Fejø eller Kragenæs. Vi sad som sagt i køkkenet og fik kakao og boller, mor var i stuen og lavede noget vi knægte ikke måtte se. Pludselig kom hun farende ind fra stuen og sagde til vores far at hun i radioen lige havde hørt at Gerda Toft havde udsendt sos. Gerda toft sender det sidste sos kl. 16.21 og opgiver dens position, telegrafist sender kort: Forlader radiostationen. Herefter er Gerda Tofts radio tavs. Den forliser ca. 45 sømil fra øen Helgoland. Hele dens besætning på 31 mand omkommer og kun 3 blev efterfølgende fundet. Den første der blev fundet var ungmand Svend Aage Mikkelsen, ham fandt man den 31.12.1954 drivende i Nordsøen.



Telegrafist
Jens Johannes Mortensen



Maskinassistent
Gunnar G. Forum Rudfeld,
vores onkel.



Det var Gert Normann Andersen JD-Contraktor der fik mig til at skrive om forliset. Du ved så meget om det forlis, så lad os indgå en aftale, du skriver om Gerda Toft, så skal jeg forsøge at finde hende. Den aftale indgik vi i 2006 og i 2011 var min beretning om forliset færdig. I juni måned 2018 ringede min mobil en aften. Dav det er Gert, vi har lige fundet dit skib. Som sagt indgik vi aftalen i 2006 og 12 år efterhuskede Gert det stadig. Jeg var nær faldet ud af stolen og jeg håber jeg fik sagt tak. Det fik jeg lejlighed til et par dage efter for Gert inviterede mig til Thyborøn, så jeg på hans skib m/s VINA kunne se fundet på skibets udstyr.

De 2 andre drev ind i den ene af Gerda Tofts 2 redningsbåde den 5.2.1955. Den ene blev identificeret og var maskinchef Robert Burchardi, den anden kunne man ikke identificere, men var en ganske ung mand iført kokkebukser. De havde surret sig fast i redningsbåden og derfor kunne de ikke blevet skyllet ud af redningsbåden, men næsten 2½ måned er længe, selv om vinteren.



Vandalernes tid er forbi. Vejrø fik nyt liv da Kim Fournais, der er direktør i Saxo Bank i 2005 købte Vejrø og begyndte at restaurere øen. Et kæmpe flot arbejde. Vi øboer føler os en smule vemodigt, men er også glade for at se Vejrø nu, den lever igen.



Vejrø sommeren 1955 ved det sydøstlige ende af "vores" hus. Jeg vil gerne sige farvel til 5 dejlige år på Vejrø, med dejlige forstående forældre der "fyldte vores rygsække op" med det vi skulle bruge i tiden fremover og i vores voksne liv. Tak er kun et fattigt ord. Tak.

Jeg skal til at afslutte vores 5 skønne år på Vejrø, år fyldt med oplevelser, natur og dejlige minder og som har skærpet min bror og min interesse for naturen, det tør jeg godt skrive uden at spørge. Ud over vores skønne år, lærte vi også at ting ikke kommer afsig selv og hvad der er dit er ikke mit og omvendt. Det bedste af alt, min astma er væk og den har ikke vist sig siden.

*Korsør den 28 april 2023.
Bjarne Kristian Skov Poulsen.*

Copyright.



